

Meer-Zicht

30e jaargang nr.3 mei-juni 2026

30 jaar Meer Zicht

Blad van de Protestantse Gemeente Amsterdam - Watergraafsmeer

**God zoekt mensen voor
*buitengewoon werk.***

Geluk ontstaat vaak door aandacht te hebben voor kleine dingen

Afzender: Kerk "de Bron"

Protestantse Gemeente Amsterdam - Watergraafsmeer

Hugo de Vrieslaan 2 1097 ED Amsterdam

Inhoud dit nummer

- 3 Info over kerk "de Bron"
- 4 Inschrijfformulier: Protestantse Kerk in Nederland
- 5 **Gerbrand Molenaar**
- 6 van de Kerkenraad
- 8 Rooster kerkdiensten
- 9 Ernst (kort verhaal)
- 10 Bericht vanuit de Diaconie
- 11 Doopgedachtenis - Je doop gedenken op Stille Zaterdag
- 13 Rene Visser
- 14 Give en Get
- 15 Iedereen is beschermd tegen de overheid. Behalve mensen die dakloos zijn
- 18 Hein Heinen Maagligatuur
- 19 Hein Heijnen - TENTOONSTELLING
- 20 Brood en Vis kring
- 21 De Brugwachter (kort verhaal)
- 23 Terug naar de Bron 19 dominee Boerkoel deel 2
- 25 **Koningsdag 2026**
- 27 Onze zieken gemeenteleden

Het eerst volgende nummer zal digitaal verschijnen zond 5 juli 2026

Kopij voor dit nummer dient U in te leveren op dinsd 30 juni 2026

email: meerzicht@kerkdebron.org

Protestantse Gemeente Amsterdam Watergraafsmeer

Adres Kerk De Bron
Hugo de Vrieslaan 2
1097 ED Amsterdam
Tel. 020 – 665 55 32

Onze diensten zijn live te volgen op
Kerkdienstgemist.nl

Onze Bankrelatie:

Protestantse Gemeente
Amsterdam-Watergraafsmeer
IBAN NL78INGB00004612 09

Diaconie Protestantse Gemeente
Amsterdam-Watergraafsmeer
IBAN NL10INGB0004622084

Predikanten:

Ds. Gerbrand Molenaar

Gemeente predikant

tel. 06 13831450

molenaargt@gmail.com

dominee@kerkdebron.org

Ds. René Visser

Buurtdominee

tel. 06 53489239

hnrvisser@gmail.com

buurtdominee@kerkdebron.org

Kerkenraad

Contact opnemen met de scriba,
kerkenraad@kerkdebron.org

De Diaconie

diaconie@kerkdebron.org

Meer-Zicht

Is het blad van de
**Protestantse Gemeente
Amsterdam-Watergraafsmeer.**

Het is een platform voor berichten,
meningen en achtergronden.
Meer-Zicht wordt verzonden aan
gemeenteleden

De redactie behoudt zich het recht
voor ingezonden artikelen te
wijzigen, in te korten of in het
geheel niet te plaatsen.

Redactie: Wim Knabe

Kopij: meerzicht@kerkdebron.org

Meerzicht

Wordt in digitale vorm gepubliceerd op
www.kerkdebron.org

Ledenadministratie

Ans van Raalte-Deschan

ledenadministratie@kerkdebron.org

Jeugdwerker:

Dominique Massyn

massyndominique55@gmail.com

Beheerders **Mirjam en Patricia**
beheerder@kerkdebron.org
tel. 0638738446 **nieuw**

Inschrijfformulier: Protestantse Kerk in Nederland
Protestantse Gemeente Watergraafsmeer 'De Bron'

Achternaam:	
Voornamen:	
Roepnaam:	
Geboortedatum:	
Geboorteplaats/land:	
Adres:	
Postcode:	
Plaats:	
Tel.nr.	
Mob.nr:	
e-mail adres:	
Burgerlijke staat:	
gehuwd / naam echtgenoot	
ongetrouwd	
partnerschap / naam partner	
huwelijks- partnerschaps datum/ plaats	
kerkelijke gegevens:	
gezindte:	
gedoopt: datum, plaats en kerk	
belijdenis: datum en plaats	
kerkelijk huwelijk: datum en plaats	

Wat is het leven?

Deze vraag werd mij eens gesteld door een man die op sterven lag. Wat is het leven? prevelde hij. Ik herinner me – ik was nog jong – dat ik er door in verlegenheid werd gebracht. Het was een man van ver in de negentig, die heel wat meer van het leven had geproefd dan ik, dus wat zou ik hier nu op kunnen zeggen? Met de dood voor ogen leek hij ermee te worstelen, met het vinden van betekenis, van zin.

Onlangs stuitte ik op een gedicht met als titel 'Leven' van de schrijver C.S. Adama van Schellema. Het is wat gedateerd, maar het leent zich goed voor een moment van bezinning rondom deze vraag, wat het leven nu ten diepste is; hoe we daar betekenis aan kunnen geven en richting in kunnen vinden.

LEVEN

*O, als een dier te zijn!
- een dier in de zonneschijn –
te koekeloeren,
zo ene bloem zien staan,
en een beestje voorbij zien gaan,
zo lekker te loeren!
En als een kind te zijn!
-een kind in de zonneschijn –
iets liefs te zingen,
zo vol van kindervreugd,
en van dartele jeugd,
en simpele dingen!
En een wijs mens te zijn!
- een mensch in de zonneschijn –
te wete' en te streven,
met een wil toegerust,
helder en welbewust –
Dat, dát same' is leven!*

(uit: Eenzame liedjes, 1906)

Dit gedicht raakt me. Een dier, een kind, een wijs mens. Daar zit een verband. Alle drie laten ze zich als vanzelf voeden door de zonneschijn, door het licht van de Eeuwige, en dan komt er ruimte voor speelsheid, iets liefs; voor dartelen, koekeloeren (wat een prachtig woord eigenlijk!); er komt ruimte voor wijsheid, helderheid, bewust leven. Het geeft mij een diep gevoel: ja, hier gaat het om.

Ik zie de kerk als een prachtige oefenruimte voor deze levenskunst. In het licht van de bijbel, met Jezus als leermeester en de Geest die ons uitdaagt, mogen we steeds weer op zoek gaan naar wat het leven nu ten diepste is en wat het van ons vraagt, hier en nu. Prachtig toch, dat er zulke plekken zijn? Wat mij betreft iets om heel zuinig op te zijn. En van harte welkom om hierin mee te doen en je plek in De Bron in te nemen.

En als het te serieus dreigt te worden (een valkuil die ik goed ken en misschien wel een teken dat je dan jezelf iets te serieus neemt), laten we elkaar dan nog eens herinneren aan dit gedicht en vooral aan dat koekeloeren, dartelen, spelen... De kerk van de toekomst zou dit best eens wat hoger op haar agenda mogen zetten.

Gerbrand Molenaar

Gemeente Gesprekken – Hoe nu verder?

Nadat we in het afgelopen najaar twee avonden met elkaar spraken over het karakter van de gemeente (avond 1) en de financiële uitdagingen van de gemeente (avond 2) organiseerde de kerkenraad na de dienst van zondag 15 maart een derde gesprek. Namens de kerkenraad presenteerde de voorzitter de uitkomsten van de avonden, én hoe de kerkenraad daar mee verder gaat. Belangrijk te beseffen, stelde hij, dat we voortbouwen als gemeente op een aantal belangrijke momenten uit de afgelopen 15 jaar. De eerste, ruim 15 jaar geleden, is toen het besluit genomen was om niet de kerk te sluiten, maar om toch een nieuwe predikant te beroepen, met als opdracht om de kerk ook te openen naar de buurt. Dat werd ds. Dirk Jan Thijs. Een tweede moment was toen we opnieuw voor de keuze stonden, nu zes jaar geleden, hoe het verder moest na zijn vertrek. We kozen ervoor om nog sterker in te zetten op het 'delen' van wat we ontvangen hadden met de buurt. Daarom beriepen we toen twee predikanten, Gerbrand Molenaar (voor de gemeenschap zelf) en René Visser (voor de buurt). Als we nu in de kerk om ons heen kijken, dan zijn we natuurlijk bedroefd om de vele mensen die ons in de afgelopen jaren ontvallen zijn. En tegelijkertijd is het heel bijzonder om te constateren dat de gemeente er nog steeds is, en dat juist heel veel nieuwe broeders en zusters zich bij de gemeenschap hebben aangesloten. Er stappen nog elke zondag nieuwe mensen de kerk binnen, die soms simpelweg nieuwsgierig zijn, wel eens een kerk van binnen willen zien. Sommigen komen ook terug, en lopen een tijdje met ons op. Weer anderen verbinden zich aan de gemeenschap, en worden zelfs heel actief in de gemeenschap. Bovendien is er niet alleen op zondag een gemeente die elkaar rondom het Woord ontmoet, ook op maandagavond is er een gemeenschap ontstaan, rondom de Give en Get kast – en ook de bezoekers van die avonden hebben meegedaan in de gesprekken in het najaar. Op die avonden spraken we met elkaar door over de toekomst met mensen die al heel hun leven verbonden zijn aan De Bron én mensen die nog maar een week of vijf bij De Bron betrokken waren. De avonden waren dan ook hoopvol. De Bron heeft echt iets te bieden voor de buurt: rust, ruimte, verbondenheid, diversiteit, hoop, geloof en (onderlinge) liefde – is dat niet waar juist nu zoveel nood aan is?

Op 15 maart spraken we na de dienst vooral ook door over de inhoud. In de eerste avond hadden we de gemeenschap getypeerd als (1) een veilige gemeenschap waar je jezelf kan zijn, en (2) als bron van persoonlijke spiritualiteit én ontmoeting met God, en spraken we onze (3) waardering uit over de zondagse erediensten. Hoe kunnen we deze karakteristieken concreet gestalte geven in ons toekomst-beleid?

Op de tweede avond kwam een duidelijke richting naar voren uit de verschillende gesprekken: (1) verkoop van de woningen (om de meest directe financiële uitdagingen op te lossen), (2) waardering voor het kerkgebouw (dus als het kan, in bezit houden) en (3) op termijn het aantal fte's verminderen (aantal uren dat we beschikbaar hebben voor betaalde professionals: predikanten, tienerwerker, beheer van het kerkgebouw).

Als kerkenraad nemen we deze aanbevelingen over. Tegelijk hebben we er elkaar op gewezen dat we het doel voor ogen moeten houden: de toekomst van deze gemeenschap van Christus in de Watergraafsmeer (en dat is niet hetzelfde als financiële gezondheid op korte termijn). Het is veel meer de vraag: hoe scheppen we een financiële context voor het

floreren van de gemeenschap, op korte termijn (tussen nu en 5 jaar), op middellange termijn (tussen 5 en 15 jaar), en wellicht ook op lange termijn (vanaf 15 jaar)? Nu de gemeente licht groeit, denken wij dat het allereerst van belang is om dat te ondersteunen, en dus niet op korte termijn te snijden in het aantal fte's (pastoraat en missie). Concreet: juist nu zijn de uren die we hebben voor predikanten van belang, omdat de gemeenschap zelf nog kwetsbaar is en niet zelf delen van de taken van de predikanten op zich kan nemen. We willen dus toewerken naar een situatie waarin 'professionals' en gemeenschap meer samenwerken, en waarin hun werk gedragen gaat worden door de gemeenschap zelf. René heeft aangegeven dat hij zijn activiteiten vanaf nu altijd samen met een vrijwilliger wil organiseren.

De drie besluiten zijn niet gemakkelijk. In de uitvoering van elk van de besluiten zitten serieuze haken en ogen. Daarom hadden we besloten drie (tijdelijke) werkgroepen op te richten, die helpen bij het uitzetten van de besluiten en strategieën verzinnen om meer opbrengsten (meer betrokkenheid) te genereren. Bij nader inzien (en om de gemeenschap niet over te belasten) brengen we dit terug tot een werkgroep.

Het doel van de werkgroep is

- Meedenken verkoop woningen
- Ideeën verzamelen, uitwerken en in gang zetten om meer (financiële) betrokkenheid te genereren (o.a.vrienden van De Bron)
- Strategie ontwikkelen voor beter inzetten van ons kerkgebouw (verhuur, concerten, zonnepanelen, enzovoort)

De werkgroep is bedoeld om nu op korte termijn in actie te komen en een stap voorwaarts te maken. Zo kan je meteen bijdragen aan de gemeenschap, en helpen om de uitdagingen die er uiteraard zijn, zo goed mogelijk ter hand te nemen. Is De Bron belangrijk voor je, en wil je je inzetten om de kerkgemeenschap verder te helpen? Participeer dan mee, en doe mee met deze werkgroepen. Geef je op, of neem contact op voor meer informatie, bij de predikanten, een lid van de kerkenraad, of via kerkenraad@debron.org. Ook suggesties en opmerkingen zijn zeer welkom: al het meedenken wordt zeer gewaardeerd.

We mogen dankbaar zijn. We mogen hoop hebben voor de toekomst. We geloven immers dat God zelf aan het werk is. We geloven dat juist nu de kerk iets te bieden heeft – een gemeenschap samen zoekend naar God, naar elkaar – urgent is, ook op de plaats waar wij geroepen zijn. Met die hoop en in dat geloof moeten we nu ook stappen voorwaarts zetten.

Namens de Kerkenraad,

Hans Teerds

Rooster kerkdiensten

Aanvang 10.00 uur op de zondagen andere tijden
lees de nieuwsbrief of de Website

wijzigingen voorbehouden

zondag 3 mei 2026	René Visser	
zondag 10 mei 2026	Gerbrand Molenaar	
donderdag 14 mei 2026	René Visser	hemelvaartsdag Koningskerk
zondag 17 mei 2026	Dirk-Jan Thijs	
zondag 24 mei 2026	Gerbrand Molenaar	eerste pinksterdag
zondag 31 mei 2026	René Visser	
zondag 7 juni 2026	Gerbrand Molenaar	Bediening Heilig Avondmaal
zondag 14 juni 2026	Gerbrand Molenaar	
zondag 21 juni 2026	Gerbrand Molenaar	
zondag 28 juni 2026	René Visser	
zondag 5 juli 2026	Gerbrand Molenaar	begin zomervakantie
zondag 12 juli 2026	Martha Tigchelaar	
zondag 19 juli 2026	René Visser	
Zondag 26 juli 2026	Dirk Jan Thijs	
zondag 2 augustus 2026	Fred Toetenel	

Antwoordstrook Toezegging Kerkelijke bijdrage 2026 Geef om de buurt, geef aan De Bron! Naam: Adres:

_____ Postcode en plaats:
 _____ Mijn toezegging voor geheel 2026 is: €
 _____ Ik maak dit bedrag over in _____ gelijke termijnen van elk € _____ op rekeningnummer NL78ING-
 B0000461209 ten name van Protestantse Gemeente Amsterdam Watergraafsmeer, onder vermelding van 'gift 2026' Graag
 hieronder aangeven in welke maanden u dit bedrag zult overmaken: jan feb mrt apr mei jun jul aug sep okt nov dec Onderte-
 kening: Datum _____ Handtekening _____

U kunt dit formulier ook online invullen. Ga daarvoor naar www.kerkdebron.org/geven

Ernst

Het dorp waar hij woont, heeft een gezellig centrum. In deze tijd van het jaar is het er nog niet overbevolkt met toeristen. De grote toren van de monumentale kerk staat aan het eind van de winkelstraat en trotseert al zoveel jaren de jaargetijden.

Hij hoort de klok slaan en weet zo hoeveel tijd hij nog heeft voordat zijn moeder en de anderen terug zijn.

Vandaag geeft zijn moeder les op school en komt zij pas na vieren met zijn zus en andere twee broers thuis.

Als hij ergens blij van wordt, is het dit: het eropuit trekken met zijn tekenspullen en schetsboek. Zijn opa gaf hem een boek van de illustrator Cornelis Jetses. Daar zag hij hoe een tekening wordt opgebouwd in verschillende fases. Eerst de grove schets van een persoon, en daarna in wel vier verschillende posities, en eerst in zwart-wit. Daar heeft Ernst veel van geleerd.

Als laatste kleurt hij zijn tekening in. Dat inkleuren geeft hem altijd het beste gevoel, dan is het echt Hij steekt prachtig af tegen het groen van het grasland en de rij populieren in de verte. Het is vandaag schitterend weer om te tekenen. Een blauwe lucht en wild jagende wolken. Dat vraagt om een aquarel. Dat wil hij deze middag gaan schetsen.

Zijn leraar op de middelbare school ontdekte zijn aanleg voor tekenen. Op zijn advies heeft hij les genomen. Gewoon bij de Volksuniversiteit. Op zaterdagochtend kwam dat prachtig uit, want doordeweeks is hij druk met school. Zijn schoolwerk mag er niet onder lijden, hadden zijn ouders gezegd. Door die nieuwe lessen is zijn techniek er echt op vooruit gegaan. Hij kwam even geleden een opmerkelijke zin van Moeder Theresa tegen. Zij bad 's morgens of zij die dag 'een potloodje in Zijn hand' mocht zijn. Een potloodje? In Zijn hand, kan dat? Kan iets wat je fijn vindt om te doen een middel zijn in de hand van de Here? Een talent? Hij moest meteen denken aan het tekenen. Zou de Here daar misschien een bedoeling mee hebben? Die vraag kan hij niet beantwoorden, maar vanaf die tijd richt hij zich nog meer dan tevoren op het tekenen. Want zijn talent voor tekenen heeft hij van de Here gekregen. Wat bijzonder! En wat kan hij er dan mee doen?

Dat wordt hem op een dag duidelijk. De dominee belt hem. Er zal een dienst voor verstandelijk beperkten gehouden worden.

Dominee preekt over de geschiedenis van de broodvermenigvuldiging. Of Ernst op groot formaat een jongen wil tekenen met de vijf broden en twee vissen?

Deze jongen, die zijn maaltijd aan de Here afstond wordt het grote voorbeeld voor Ernst. Hij gaf alles uit handen en hield niets achter. Zo wil hij ook voor de Here Jezus leven.

Het tekenen is voor de Here. En zoals Hij het brood en de vis zegende, zo wil Hij ook zijn tekentalent zegenen. Dat is het gebed van Ernst geworden: 'Here zegent U mijn talent, wilt U het gebruiken voor anderen?'

Het tekenen wordt zo een middel in Zijn hand.

Hij doet het niet om er zelf om bewonderd te worden. Hij gebruikt het talent om Hem ermee te eren. Vijf broden, twee vissen. Als Jezus ze zegent, worden er duizenden mensen mee gevoed. En er is zelfs over.

Van: Désirée de Vries

Uit: Ik begrijp je wel (Uitgeverij de Banier)

Amen

Het kruis is leeg,
ze hebben Hem begraven.

Maar in een graf
vinden we Jezus niet.
Want Hij is opgestaan
ten derde dage.

Zijn werk volbracht,
toen Hij het graf verliet.

'Hij is hier niet',
staat op Zijn graf geschreven.

Hij is weer
naar de hemel toegegaan.
Een ieder die gelooft,
mag met Hem leven,
omdat Hij alles
voor ons heeft voldaan.

Het kruis is leeg,
de zondes Schuld geboet.
Het graf is open,
onze toekomst goet.
Nu breng ik Hem mijn dank
met al Gods kinderen samen.
U zij de lof en eer
voor eeuwig. Amen.

Treffend dat een lied zegt:

*Door een blik op het kruis
is er leven en heil.
Is er leven voor U en voor mij
Zie gelovig op Hem.
Wordt behouden en leef
want verlossing biedt Jezus U vrij*

Vijf Broden en twee vissen

Al wat ik heb, Heer, neemt U mij uit handen
maar is zo weinig brood en vis genoeg
om vol te maken al die lege manden?
Wat ik U geef is minder dan U vroeg.

De rijpe vruchten van een langer leven,
ik bracht ze liever later naar U toe.
Hoe graag had ik uit overvloed gegeven
duizendmaal meer dan dat ik heden doe

Maar nu U roept, om brood en vis verlegen,
vragend om voedsel voor de schare nú,
wil ik niet houden wat ik heb gekregen:
mijn broden en mijn vissen zijn voor U!

Het is niet veel voor zoveel grote manden,
wees zelf het brood, de vis die U mij vroeg;
vermenigvuldig, Heer, met eigen handen -
als U het deelt is weinig toch genoeg.

Van: A.F. Troost

Uit: Een venster in de Hemel

IBAN NL10INGB0004622084

Bericht vanuit de Diaconie

Diaconale collectes mei-juni 2026 (wijzigingen voorbehouden)

Datum collecte:	Diaconaal doel
3 mei	Kerk in Actie - Myanmar - kliniek biedt noodhulp aan mensen op de vlucht
10 mei	Dokters van de Wereld - nieuwe Herengracht
17 mei	Amnesty International
24 mei	Pinksteren - KIA – Cuba – gaarkeukens met hulp van jongeren
31 mei	Sanyu Babies Home Namirembe Diocese Kampala-Uganda
7 juni	Flame Foundation - Kenia
14 juni	Give en Get Project
21 juni	Stichting Surinamekalender
28 juni	De Regenboogstichting - Amsterdam
5 juli	Kerk in Actie - Kenia - werkende kinderen weer naar school

Verantwoording Diaconale collectes 2026

Datum collecte:	Diaconaal doel	
1 maart	Sanyu Babies Home Uganda	200
8 maart	Betondorp Bloeit	816
15 maart	Kerk in Actie – Moldavië	197
22 maart	Stichting Surinamekalender	185
29 maart	PKN – The Passion	163
5 april	Kerk in Actie – Paascollecte – India	264
12 april	Give en Get project	74
19 april	Diaconie Amsterdam – Wereldhuis	135
26 april	Stap Verder Amsterdam Z.O.	87

Doopgedachtenis - Je doop gedenken op Stille Zaterdag

De doop ontvangen is een eenmalige gebeurtenis in een mensenleven. De Protestantse Kerk kent geen herdoop. Mensen die de doop in hun vroege kindertijd hebben ontvangen, hebben er meestal geen herinnering aan. Dan is het mooi om momenten te creëren waarop je je toch bewust bent van die doop die je ooit ontvangen hebt als teken van Gods trouw.

Weinig mensen zijn zich bewust van hun doopdatum. Anders zou dat een mooie gelegenheid zijn om de doopkaars die je bij de doop hebt ontvangen even te laten branden. Op bijzondere momenten in het leven, en zeker op bijzondere liturgische momenten, kan dat ook, in de kerk of thuis. Misschien denken mensen aan hun doop als ze de geloofsbelijdenis in de kerk spreken of zingen, omdat het sacrament van de doop alle christenen verbindt in de ene heilige katholieke en apostolische kerk.

Bij de paaswake

Een vanzelfsprekend moment om als gemeente stil te staan bij de doop, afgezien van doopdiensten zelf waarbij ieder ook altijd aan zijn eigen doop herinnerd wordt, is de paasnacht. Al sinds de kerk in de eerste eeuwen wordt in de liturgie van de paaswake op Stille Zaterdag gedoopt. Het Dienstboek van de kerk kiest voor een moment van doopgedachtenis nadat de paaskaars, die het licht van de opgestane Christus symboliseert, is binnengedragen. Het is ook niet onmogelijk dat het ervóór gebeurt, omdat de doop het thema van 'doortocht' symboliseert: door de dood (het water) heen opstaan naar nieuw leven.

Doop bevestigen

Als de gemeenteleden hun doop gedenken, past daar Psalm 42 bij, die het verlangen uitspreekt bij God te willen horen. Het is mooi die woorden rond of op weg naar het doopvont te zingen. Rond het doopvont, met het zicht op het water, kan de gemeente de geloofsbelijdenis aanheffen. Als het een grote gemeente betreft, kan de voorganger bij het doopvont gaan staan en zijn de ogen daarop gericht. Beide elementen zijn vast onderdeel van de liturgie van de doopgedachtenis. Vervolgens kan de doopgedachtenis tastbaar worden door opnieuw in fysiek contact te komen met het water in het doopvont. Daarbij gaat het altijd om een gedachtenis aan de doop die ooit geweest is. De doop wordt 'bevestigd', niet herhaald.

Levend water

Maar hoe kom je nu in contact met dat water? Daar is nogal eens discussie over. Soms kan het water even aangeraakt worden door er met de hand doorheen te strijken als de gemeenteleden een voor een langs het doopvont lopen. Of wie dat wil bekruijt zijn eigen voorhoofd er even mee. In andere gevallen is het de voorganger die de mensen bekruijt, en daarbij zegt: "Wees getekend met het levende water." Met de laatste vorm speelt ambtsopvatting een rol. Deze praktijk

komt voort uit de overtuiging dat de predikant in zijn ambt de werkelijkheid die ons door God wordt aangezegd representeert. Zij zegt de mensen aan wat zij zelf niet kunnen: de herinnering aan de belofte een kind van God te zijn. Voor anderen is het juist belangrijk dat ze zelf het water aanraken, omdat het om de eigen relatie met de Schepper gaat.

Waterkruisje

Een predikant reikte het volgende aan: waarom zouden we beide zienswijzen tegen elkaar uitspelen? Er is diversiteit van geloven en diversiteit in ambtsopvatting. Waarom kan niet de ene kerkganger het water beroeren en de andere een kruisje op zijn eigen voorhoofd maken, terwijl de predikant bij het doopvont blijft staan om de mensen te bekruisen die het zich willen laten aanzeggen? En misschien zijn er ook wel mensen die elkaar even met het doopwater bekruisen, de doopgedachtenis is immers een vreugdevol moment voor heel de gemeente. Het probleem wordt dan een kans. Het levende (= bewegende) water herinnert eraan dat we ooit gedoopt zijn, eenmalig symbool dat God een nieuw begin met ons heeft gemaakt. Eigenlijk is het waterkruisje een heel mooi parallelsymbool met het askruisje veertig dagen eerder. Toen werd er gezamenlijk herdacht dat we mensen uit stof zijn. Nu mogen we weer voluit leven in Gods licht.

Uit de praktijk

“Je beaamt en gedenkt je doop zélf”

“Ik heb regelmatig gesprekken gevoerd met mensen die als kind gedoopt waren en aangaven dat ze zich nóg weleens 'echt' zouden willen laten dopen, omdat ze daar dan zelf bewust voor kozen. In onze kerk heet dat 'overdopen' en daar doen we niet aan. Wat er bij de kinderdoop van Godswege is gebeurd hoeft en kan niet worden overgedaan. Maar je kunt wél alsnog van harte met je vroegere doop instemmen en die zelfbewust beaamen, bij voorkeur in de paasnacht. Je wórdt gedoopt, als kind of als volwassene, maar je beaamt en gedenkt jouw doop zélf. Je brengt dus ook zelf het waterkruisje aan, nadat je uit eigen beweging naar het doopvont bent gekomen. En ja, dat kan elke paasnacht opnieuw.”

Reinder Reitsma, emeritus predikant

Bron: PKN 24 mrt.2026

Je bent uitgenodigd!

Deze maand stonden we op vrijdagochtend bij de Albert Heijn op het Christiaan Huygensplein. Met een eenvoudige flyer en voor iedereen een vraag: “Mag ik u uitnodigen voor Pasen?” Misschien heeft u ons wel gezien. Het was leuk om de nodige bekenden tegen te komen. Veel mensen hadden haast, hun hoofd al bij de boodschappen of de volgende afspraak. En toch ontstonden er ook mooie gesprekken. Ontmoetingen met mensen over Pasen, maar ook over hun leven en wat hen bezighield.

Eerlijk gezegd vind ik het zelf niet altijd makkelijk om mensen uit te nodigen. Misschien herkent u dat wel. Je wilt iets moois delen, maar je vraagt je af: zit iemand hier wel op te wachten? Wat zullen ze denken? Maar gaandeweg maakt dat ongemak plaats voor vreugde. Want hoe bijzonder is het om mensen uit te nodigen voor momenten waarop we vieren wie Jezus is, wat Hij heeft gedaan en dat Hij leeft.

Het past ook helemaal bij het evangelie om mensen uit te nodigen. Niet vanuit de hoogte, maar vanuit liefde. Wij hebben iets moois gezien dat we mogen delen. Achter onze uitnodiging zit Jezus zelf die mensen uitnodigt. Ik moet denken aan de woorden die Hij tot Thomas sprak op de Eerste Paasdag: ‘Leg je vingers hier en kijk naar mijn handen, en leg je hand in mijn zij. Wees niet langer ongelovig, maar geloof.’ Thomas antwoordde: ‘Mijn Heer, mijn God!’ (Johannes 20:27-28). In een heel persoonlijke uitnodiging ontdekt Thomas dat Jezus leeft. Bijzonder is dat, hoe één moment iemands leven kan veranderen!

Het was dan ook mooi om te zien dat veel mensen op de uitnodiging zijn ingegaan. Rond de paasvieringen, en in het bijzonder op eerste paasdag, schoof een grote groep mensen aan bij het ontbijt en de dienst. Voor sommigen was het zelfs de eerste keer in de kerk. Ze werden geraakt door wat ze zagen en beleefden. Samen eten op de opstandingsdag van de Heer—het heeft iets van hemel op aarde.

Mooi om er nog eens over na te denken of jij iemand kan uitnodigen. Dat kan zijn voor een kerkdienst, maar ook voor een eenvoudig moment als de Give en Getkast op maandagavond of een avond van de Alpha cursus. Steeds weer worden we verrast door mensen die op de uitnodiging ingaan en geraakt worden door het goede nieuws dat Jezus leeft. En al is het maar gewoon een uitnodiging om iemand op de koffie te vragen, het kan iemands leven veranderen!

Ook op Koningsdag werden mensen uitgenodigd bij de kerk. Er was koffie, thee, soep en broodjes voor het goede doel. Door de dag heen kwamen heel wat mensen voorbij en werd er het nodige opgehaald voor de Give en Getkast. De opbrengst komt goed van pas, nu we zien dat steeds meer mensen de weg naar de kast weten te vinden. Met speciale dank aan de jarige Nel Westra, die een koninklijke pan soep bereidde.

Mooi nieuws is ook dat we meer contact krijgen met de hervormde gemeente in Voorthuizen. Oud-gemeenteleden Stijn en Rosalien zijn daarheen verhuisd, maar de band is gebleven. Het is bijzonder om te merken hoe we elkaar als gemeenten kunnen versterken. Zij denken mee en helpen bij activiteiten, bijvoorbeeld met kerst en goede vrijdag. En andersom zijn wij ook van harte welkom. We hopen dat dit contact de komende tijd verder mag groeien.

En ten slotte is er ook persoonlijk mooi nieuws! Op 8 april is onze dochter geboren: **Gloria Marie**. Het gaat goed met haar en met ons, en we genieten enorm. We zijn God dankbaar voor dit wonder van nieuwe leven. En we willen u heel hartelijk bedanken voor alle betrokkenheid: de kaartjes, cadeaus, gebeden en het meeleven. Dat doet ons goed.

Rene Visser Buurtdominee

IBAN NL10INGB0004622084 o.v.v Give&Get

In alle vier de evangeliën lezen we over de wonderbaarlijke vermenigvuldiging van broden en vissen. Jezus weet daar een kleine hoeveelheid brood en vis zo te vermenigvuldigen dat grote mensenmassa's daar van kunnen eten! Zo ontzettend bijzonder! In een kleine, maar niet minder bijzondere variant, maken we dit ook mee in De Bron. Inmiddels is al een paar jaar de **Give&Get-kast** open, waar elke maandag een groep van ongeveer 15 personen producten komt halen. Op wonderbaarlijke wijze blijkt de kast toch elke keer weer gevuld te zijn! U hebt daar een groot aandeel is. Dankzij alle spulletjes die elke keer binnenkomen, kunnen we veel mensen elke week van een klein extraatje voorzien.

Sinds een aantal maanden zamelen we op de zondagen spullen voor de kast in. Elke keer levert dat twee volle kratten op. Ontzettend mooi! Ook dit jaar gaan we daarmee verder. U kunt vast de volgende zondagen in uw agenda noteren:

zondag 10 mei 2026

17 mei 2026

24 mei 2026

31 mei 2026

7 juni 2026

14 juni 2026

21 juni 2026

28 juni 2026

Wees de reden dat iemand glimlacht vandaag

Iedereen is beschermd tegen de overheid. Behalve mensen die dakloos zijn

In theorie ben je in Nederland behoorlijk goed tegen de overheid beschermd. Wie het niet eens is met een beslissing – een vergunning die is afgewezen, een belastingaanslag die je betwist – heeft altijd de mogelijkheid om bezwaar te maken.

En wanneer je bezwaar is afgewezen, is er altijd nog een volgende stap: de bestuursrechter.

Een rechter die speciaal bedoeld is voor burgers die in de clinch liggen met de overheid.

Daarvoor hoef je niet zo diep in de buidel te tasten als bij een normale rechtszaak. De kosten voor sommige zaken – bijvoorbeeld rondom uitkeringen of toeslagen – zijn zo'n 50 euro.*

We vinden het in Nederland namelijk belangrijk dat je laagdrempelig kunt proberen je recht te halen tegenover de overheid.

In theorie.

Maar de overheid speelt niet altijd volgens haar eigen regels: soms weigert ze een beslissing te nemen. En waar moet je dan bezwaar tegen maken?

Dit gebeurt in Nederland op grote schaal, bij misschien wel de kwetsbaarste groep die we hebben: dak- en thuislozen.

Een beslissing zonder echte beslissing

Het opvangen van mensen die dakloos zijn (maatschappelijke opvang) valt in Nederland onder de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo).^{*} Dat is dezelfde wet waarmee je ook een tillift of huishoudelijke hulp vergoed kunt krijgen.

Die opvang wordt gedaan door 44 'kerngemeenten':^{*} grotere plaatsen, die voor hun regio het centrale opvangpunt zijn.

Je kunt een hoop vraagtekens zetten bij deze toets op zelfredzaamheid. Zoals straatarts en collega-correspondent Michelle van Tongerloo in 2023 al schreef: 'De eerste "zelfredzame dakloze" moet ik nog leren kennen.' Wie zich aanmeldt voor de daklozenopvang, doet dat doorgaans pas wanneer er geen andere opties meer over zijn.

Maar naast de vraag of zo'n toets rechtvaardig is, gaat het proces erna vaak ook goed mis. Wanneer iemand als te zelfredzaam wordt gezien ('U kunt echt nog wel elders in uw netwerk opvang vinden'), stopt in veel gemeenten de procedure. De aanvraag wordt niet in behandeling genomen, en dus volgt er ook geen officieel besluit. En zonder zo'n besluit – een 'Wmo-beschikking' – heb je niks waartegen je bezwaar kunt maken.*

Mensen die in deze situatie terechtkomen, blijven dus hangen in een soort bestuursrechtelijk limbo – zonder besluit, zonder verdere stappen om te kunnen zetten, en het allerbelangrijkst: zonder bed.

Niet per ongeluk, maar op veel plekken beleid

Dit is geen slordigheidje dat af en toe voorkomt. De Correspondent deed navraag bij alle 44 kerngemeenten over hoe hun procedure voor toegang tot de maatschappelijke opvang eruitziet. Uit de antwoorden blijkt dat in 27 van de 44 gemeenten sprake is van een vorm van 'beschikkingsvrij werken'. In deze gemeenten krijgen mensen die geweigerd worden bij de opvang omdat ze te zelfredzaam zouden zijn dus geen officieel besluit.

In sommige van deze gemeenten kunnen mensen alsnog een beschikking ontvangen wanneer ze expliciet aangeven dat ze bezwaar willen maken. Maar dan moet je maar net weten dat dat überhaupt kan: normaal gesproken is het nou juist de beschikking waarin staat dat je bezwaar kunt maken, op welke manier, en binnen welke termijn.

Zelf kunnen uitvogelen dat je bezwaar kunt maken is allesbehalve vanzelfsprekend, zeker niet voor de kwetsbare doelgroep die een beroep moet doen op opvang.

En soms is het helemaal niet duidelijk of je wel of geen officieel besluit hebt gekregen. In veel van de gemeenten waar zonder beschikkingen wordt gewerkt, wordt een eerste aanmelding niet gezien als een aanvraag voor een opvangplek,

maar als een 'adviesaanvraag'. Dat zorgt ervoor dat je aan het einde van de intake een 'adviesbrief' meekrijgt. Zo'n brief voelt misschien als een beschikking: een brief met het logootje van de gemeente waarin staat dat je beter elders hulp kunt zoeken. Maar strikt genomen is het dat niet

Dit mag niet, zeggen zowel deskundigen als de minister

'Het niet sturen van een beschikking is vrijwel altijd in strijd met het stelsel van het algemeen bestuursrecht', zegt Kees-Willem Bruggeman, raadsheer bij de Centrale Raad van Beroep en expert op het gebied van de Wmo.

Het algemeen bestuursrecht is er namelijk op ingericht om burgers te beschermen door besluiten van de overheid te toetsen. Maar dan moet de eerste stap, het nemen van een besluit, wel gezet zijn. 'Wel kun je in beroep gaan tegen het uitblijven van een besluit. Maar dan heb je vaak toch een jurist nodig die je op die mogelijkheid wijst.'

Ook op het ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport zijn ze niet blij met de manier van werken van deze gemeenten. Minister Mirjam Sterk (Langdurige Zorg, Jeugd en Sport, CDA), onder wie de Wmo valt, geeft in een reactie aan dat gemeenten bij een aanvraag altijd formeel een besluit moeten nemen, en ook verplicht zijn dat te onderbouwen.

Ik vind het belangrijk dat alle dakloze mensen een formele aanvraag kunnen doen, en de rechtsbescherming hebben om in bezwaar te gaan tegen een besluit van de gemeente. Ik hoop dan ook dat gemeenten rekening houden in hun besluitvorming met de kwetsbare groep mensen om wie dit gaat', schrijft ze.

Het is niet de eerste keer dat gemeenten door het ministerie op hun vingers worden getikt aangaande het werken zonder beschikkingen. In 2024 onthulde Investicodeat ook bij aanvragen voor jeugdhulp niet in alle gemeenten beschikkingen werden uitgedeeld.* Het ministerie liet weten dat gemeenten hiermee in strijd met de wet handelden. Maar een jaar later is er nog maar weinig veranderd, zo bleek uit een vervolgonderzoek van Investico, in samenwerking met Binnenlands Bestuur.*

Roeien met de riemen die het Rijk je gegeven heeft

Toch is er ook nog een andere kant van het verhaal. De uitvoering van de Wmo is een ontzettend zware en dure taak voor gemeenten. Er is namelijk geen maximumbedrag tot waaraan de gemeente hulp hoeft te bieden. Iedereen die zich meldt en recht heeft op ondersteuning, dient dat gewoon te krijgen.

Geen 'op is op'-beleid dus.

Maar vanuit de Rijksoverheid is het wel degelijk 'op is op'. Het geld dat gemeenten krijgen voor de uitvoering van de Wmo ligt van tevoren al vast, en daar zullen ze het mee moeten doen. In de praktijk blijkt dit bedrag voor veel gemeenten veel te laag te zijn. En wat gemeenten tekortkomen, moeten ze zelf ergens vandaan zien te halen. Daarnaast hebben ze te kampen met grote personeelstekorten.*

Gemeenten proberen daarom zo efficiënt mogelijk te werken, en soms 'creatieve oplossingen' te vinden om het werk behapbaar te houden. Om die reden kan men ervoor kiezen iemand mondeling of met een simpele adviesbrief af te wijzen. Dat kost nou eenmaal een stuk minder tijd dan een goed gemotiveerde en juridisch onderbouwde Wmo-beschikking opstellen. Want tijd is geld, en geld is er niet. Het is ook de reden waarom er naar 'zelfredzaamheid' wordt gekeken. Niemand komt voor de lol naar het daklozenloket; zelfredzame daklozen bestaan eigenlijk niet. Maar wanneer gemeenten op de kosten moeten letten, proberen ze zich met name te focussen op de schrijnendste gevallen.

Efficiënt werken maakt soms meer kapot dan het oplevert. Procedures – met beschikkingen, bezwaartermijnen en juridische onderbouwingen – zijn meer dan alleen bureaucratisch geneuzel. Ze zijn de bescherm laag die we in ons systeem hebben ingebouwd, om te voorkomen dat burgers machteloos staan tegenover de overheid.

Daar mogen we als samenleving best wat tijd – en dus geld – voor overhebben.

Bron: De Correspondent auteur *Cor Lash* - Overheid

Illustratie door Cliff van Thillo (voor De Correspondent)

Maagligatuur

Puffend loop ik de trap op -- naar de etage van Dr. Dirk, de afslankspecialist. Hij blijkt innemende donkere ogen te hebben. Tijdens ons gesprek leeft hij enorm met mijn problemen mee. Met een warme, sympathieke stem zegt hij: 'Bij de volgende afspraak moet je zes uur nuchter zijn. Je mag dan niets gegeten of gedronken hebben. Ik wil je dan onder hypnose brengen. Hopelijk met jouw instemming. Daarna kan ik je helpen door een denkbeeldige pijnloze operatie.' Voordien brachten toespelingen op mijn gevulde lijn me wel eens tot wanhoop. 'Opzij varkentje!' riep een langfietsende postbezorger eens tegen mij. Op een feestje vroeg een halfdrongen jongen of ik soms zwanger was. Viola, mijn beste vriendin, probeerde me te troosten. 'Trek het je toch niet zo aan,' zei ze vol medeleven. 'Bedenk liever dat je er uitziet als een expert in lekker eten.' Afgelopen nacht had ik een droom. *Ik ben een libelle. Sierlijk land ik op een witte waterlelie. Te midden van zeven kikkers die mij stuk voor stuk verliefd aankijken. Ik weet dat een van hen de prins van mijn dromen zal worden.*

Toen werd ik wakker en besloot het probleem van mijn omvang serieus aan te pakken.

Dr. Dirk doet het voorstel om tijdens mijn hypnose een denkbeeldige maagband bij me in te brengen. Door deze barricade zal ik effectief worden beschermd tegen mijn eetlust. Zo kan mijn eetverslaving langzaam maar zeker wegebben.

Tijdens deze ingrijpende operatie wil hij op de achtergrond ter ondersteuning kalmerende muziek afspelen. Ik vertel hem dat ik graag naar de opera's van componist en smulpaap Rossini luister. Hierop belooft hij me tijdens de ingreep zachtjes *De barber van Sevilla* te laten horen. Doorgaans is zijn aldus behandelde cliënt "dik tevreden", vertelt hij.

Toch blijf ik aarzelen over een nieuwe afspraak met hem. Dat komt door mijn beste vriendin Viola. Afkeurend zei ze: 'Deze belofte om jou op deze manier te laten afslanken, klinkt als het branden van water of het eten van gebakken lucht. Zo'n maagband klinkt te mooi om waar te zijn.' Ze nodigde mij van harte uit om eindelijk eens met haar wandelclubje mee te gaan doen. Bij de oorlog tegen overgewicht heeft lopen volgens haar de kracht van een kalasjnikov.

Sindsdien maak ik elk weekend een lange wandeltocht. Hierbij raak ik in contact met Jonas. Een journalist die columns over lekker eten en drinken schrijft. Het tegelijk langzaam in omvang uitdijen ziet hij als bewijs van toenemende deskundigheid. 'Van een culinair hoogstandje geniet hij bijna net zo veel als van een hoogtepunt in de liefde,' beweert hij.

Jonas walgt van de gedachte om afhankelijk te zijn van de luimen en grillen van een hypnotiseur. Hij is zelfs bang dat Dr. Dirk hem onder hypnose een onzinnige opdracht voor zijn column geeft. Bijvoorbeeld een lofzang op een zakje "patat mayonaise". Meestal gaan Jonas en ik na onze wandeling samen een drie gangen diner smullen in restaurant *Rossini*. 'Hebben we samen niet een culinaire maagband?' zegt hij met een glimlach.

Op een dag vertelt hij bij het toetje. 'Gisteravond herinnerde hij zich opeens mijn droom als libelle.' Hij zag me flirten met zeven verliefde kikkers op een witte waterlelie. Welnu: één van die zeven is hijzelf. Als kikker wil hij graag de prins van mijn leven worden. 'Prinses, wat is jouw antwoord?' vraagt hij met smekende ogen.

In een flits zie ik Dr. Dirk voor me en hoor hem zijn chirurgie van de maagband aanprijzen. Tegelijk proef ik hoe onweerstaanbaar de gemberbolletjes in zure room zijn.

Ik besluit: Liever samen twee olifanten dan een magere sprinkhaan alleen.

Hein Heinen

WAR AGAINST WAR

Tegen opkomend militarisme,
de oproepplicht en de dreiging van kernwapens.

Zaterdag 18 April 2026
Aanvang: 11:00
Kerk De Bron
Hugo de Vrielaan 2
Amsterdam

Brüder! Nicht schiessen!

De oprichting en inrichting van het Anti-Kriegsmuseum in Berlijn anno 1925 was in hoge mate het werk van één persoon, Ernst Friedrich.

Een bijzondere man met provocatieve trekjes, voorstander van directe en spontane actie, jaacht in Hitler-Gedult.

Uitgaande van het principe dat een woord meer zegt dan duizend woorden, publiceerde Ernst Friedrich het boek: Oorlog aan den Oorlog!

Deze zo vroege slogan, aangenomen tijdens de 3de dag van het pacifistische gedachtegoed van het Buitengewoon Congres van de Tweede Internationale 1912 in het Zwitserse Basel. Waarom konden de socialisten de Eerste Wereldoorlog niet tegenhouden? De arbeiders kwamen niet in opstand tegen de heersers van hun land, maar trokken het soldatenuniform aan en sloegen hun lotgenoten naar het leven.

Actueler dan ooit, is de oorlogpsychologie die op dit moment wederom overheerst. Daarom komt de activistische tentoonstelling **Krieg dem Kriege** van 18 april tot 11 mei naar Amsterdam. Open: maandag, woensdag, vrijdag 11.00 tot 17.00 uur of op afspraak.

18 april is de opening met historisch inhoudelijke lezingen van Leo van Bergen en Peter Lenseel, Verlof Chir de Ploeg over de voorgaande militarisering van onze samenleving en gaan we in gesprek over opkomend militarisme, oproepplicht en de dreiging van kernwapens.

Komt allen en doe mee! Zaterdag 18 april, 11.00 uur Kerk De Bron, Hugo de Vrielaan 2, 1097 ED Amsterdam.

Geachte aanwezigen,

Ik wil u allen danken voor uw komst naar deze kerk. De Bron, om de opening van deze tentoonstelling van het Berlijnse Anti-Kriegs-Museum bij te wonen. Het Anti-Kriegs-Museum is in 1925 opgericht door de Duitse antimilitarist Ernst Friedrich, die in de Eerste Wereldoorlog niet alleen constant tegen de oorlog ageerde, maar ook foto's verzamelde over die oorlog en die de gruwelijkheid van deze oorlog en oorlog in algemeen aantoonde. Die foto's heeft hij in 1924 gepubliceerd in het boek *Krieg dem Kriege* - Oorlog aan den Oorlog. Het zijn die foto's geweest die de basis van het museum hebben gevormd waarvan wij vandaag de eer hebben een deel te mogen tentoonstellen. Om die opening enige luister te geven hebben we een mini-symposium verzorgd met drie lezingen en een muzikaal intermezzo. De lezingen behandelen het boek *Krieg dem Kriege*, de figuur Ernst Friedrich en de hedendaagse militarisering. Ik geef daarvoor graag het woord aan de eerste spreker, medisch-historicus Leo van Bergen, en verklaar daarmee meteen de tentoonstelling voor geopend.

Tuinieren voor en met de Schepping: gezond en gezellig

Alles springt de grond uit, wat een lente. We gan lekker door met de Brood&Viskring, genoeg te doen en zo ook bij de moestuinbakken. Met alle ruimte voor een lach en een traan zoals we de vorige keer met elkaar mee maakten. Ook voor de koffie en thee wordt goed gezorgd.

Wees welkom op zaterdagochtend 16 mei en 13 juni vanaf zo'n 10 uur.

Groet!, van Mirjam, John en Mari

De Brugwachter

Het was in het jaar 1927 dat in de USA de grote crisis begon. Een jonge man, pas getrouwd, vertrok naar de stad om daar werk te gaan zoeken. Door de stad stroomde een rivier waarover een spoorbrug gebouwd was. Aan de ene zijde was een brugwachtershuisje gebouwd, waarin de brugwachter zat. Hij deed de brug open wanneer er schepen door moesten varen. De jonge man solliciteerde naar dit baantje en werd aangenomen.

Met veel liefde deed hij dit werk. Na enige tijd werd in het gezin van deze brugwachter een zoon-tje geboren die zij Gray noemden.

Toen Gray acht jaar was, nam zijn vader hem voor het eerst mee naar de brug en zei tegen hem: "Ik wil je laten zien hoe de brug werkt." Het was een grote belevenis voor de jongen om te zien hoe alles werkte. Voor ze in het wachthuisje waren, moesten ze over een smalle plank lopen, waaronder het mechanisme van de brug was. De hele morgen had Gray zitten kijken hoe de zeilschepen onder de brug doorvoeren en de treinen eroverheen reden.

De middagpauze kwam. Vader zei tegen hem: "We gaan naar beneden om ons brood op te eten." Terwijl ze zaten te eten, het was twaalf minuten voor twee, hoorde vader plotseling de fluit van de trein. De tijd was zo spoedig voorbij gegaan, samen met zijn zoon, dat hij de trein even vergeten was. Vader sprong op en zei tegen Gray: "Blijf jij hier zitten, ik ren naar boven om de knop in te drukken zodat de brug naar beneden zakt en de trein erover heen kan gaan." Hij had net de knop ingedrukt, waardoor de raderen in beweging kwamen en de brug naar beneden kwam, of hij hoorde een luide schreeuw van zijn zoon Gray: "Vader, help mij!" Het was de brugwachter niet opgevallen dat de kleine Gray hem was nagelopen.

Toen de jongen over de smalle plank liep, was hij zijn evenwicht verloren en naar beneden gevallen. Hij was op het grote stalen kamrad gevallen, waarvan de raderen weer in een ander rad grepen. Vader zag hoe zijn kind steeds dichterbij de in elkaar grijpende tanden van de raderen kwam.

In een fractie overlegde hij wat te doen. Zijn zoon redden en de knop weer indrukken zodat de brug open bleef staan, of...Plotseling dacht hij aan de vierhonderd passagiers in de trein. Hij moest een beslissing nemen. Zijn zoon redden, of die vierhonderd mensen, die anders allemaal de dood zouden vinden in de rivier. Terwijl hij daarover dacht, hoorde hij weer een schreeuw van zijn zoon, maar de vader zei dat hij nu niet zijn vaderhart mocht laten spreken, omdat hij die mensen redden moest. Hoe vreselijk het ook was, maar hij moest zijn zoon laten sterven. Hij hoorde zijn zoon Gray schreeuwen toen hij gedood werd door de in elkaar grijpende tanden van de kamraderen.

Op dat moment stond de brug in goede positie voor de aansnellende trein. Het hart van de vader was verscheurd en hij schreeuwde het uit. Toen kwam de trein voorbij. Hij zag de conducteur die op zijn horloge keek. Hij zag een man in de trein zitten die zijn pijpje rookte. Een ander las in zijn krant. In een volgende wagon zag hij mensen bij elkaar staan, zij maakten grappen en lachten. Sommigen aten een ijsje. En oh, hij ging bijna door de grond...hij zag een jongen die er precies zo uitzag als zijn eigen zoon. De vader had wel voor het raam willen gaan staan en uitroepen: "Mensen, kinderen, beseffen jullie dan niet dat dit mijn eigen zoon zijn leven heeft gekost?" Maar zij hadden geen enkel vermoeden van wat daar beneden had plaatsgevonden. En daarom bewoog het hen helemaal niet. Daarom was ieder bezig met zijn eigen dingen.

De vader zei: "O, hadden deze mensen er maar een voorstelling van hoeveel het mij gekost heeft om deze trein door te laten gaan en hun leven te redden."

Dit verhaal is waar gebeurd en ik hoor het u al zeggen: "Dat is toch wel een wonderlijke liefde." Nou, dat mogen we ook wel zeggen. Ieder die dit leest moet begrijpen hoe het hart van deze brugwachter heen en weer is geslingerd.

Met wat voor een gevoel hij al deze mensen heeft bekeken die er totaal geen weet van hadden hoe groot het offer was geweest dat die vader en die zoon gebracht hadden om die mensen

te kunnen laten leven.

Maar u had het misschien al vermoed, dit verhaal staat niet op zichzelf. Het is niet alleen waar-gebeurd, het is ook een prachtige verwijzing. Het doet ons namelijk denken aan hetgeen de apostel Johannes gezegd heeft: *"Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God zijn enig geboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem (Joh. 4:9).*

En de bekende tekst uit **Johannes 3:16**: "Want alzo lief heeft God de wereld gehad dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft opdat een ieder die in Hem gelooft niet verderven, maar het eeuwige leven hebben."

Het is net als in het verhaal van de brugwachter. Al weet en beseft een mens helemaal niet dat er zo'n groot offer is gebracht (nl. dat God de Vader Zijn Zoon overgegeven heeft in de dood opdat wij zouden behouden worden), toch is dat offer wèl gebracht. Nu kun je voorbeelden natuurlijk nooit helemaal toepassen op de waarheid, maar een klemmende vraag wordt toch wel duidelijk voor deze geschiedenis: Wat is mijn houding jegens die Goddelijke Vader Die Zijn Eigen Zoon liet verbrijzelen tussen de raderen van het oordeel over de zonde opdat ik van de zonde verlost zou kunnen worden?

Auteur onbekend

Terug naar de Bron 19: dominee Boerkoel deel 2

Op 12 oktober 1927 wordt ds. J.D. Boerkoel in de namiddag door ds. W.G. Harrenstein te Amsterdam bevestigd in de Rehobothkerk en 's avonds doet hij zijn intrede met een preek over 1 Johannes 5:4b: *en dit is de overwinning die de wereld overwint, namelijk ons geloof*. Zo schreven wij aan het eind van Terug naar de Bron deel 18. Wij zaten er echter naast. Dit alles vond op 9 oktober 1927 plaats. We zullen nu wat nader ingaan op de entreepreek op zondagmiddag 9 oktober 1927. De kerk zit stampvol. Als tekst heeft de jonge Boerkoel 1 Johannes 5:4 gekozen en wel het laatste deel: "En dit is de overwinning, die de wereld overwint, namelijk ons geloof." We citeren uit De Standaard.

Spr. vergeleek de intrede van een predikant met de opening der Staten-Generaal. Op den 3den Dinsdag van September verlustigen velen zich aan den pompeusen stoet of zoeken een plaats op de publieke tribune. Die anders de Kamerverslagen nooit lees, spelt dan de Troonrede. Zoo zijn er ook, die anders zelden of misschien ook nimmer in de kerk komen. Er is een gevaar in zul soort plechtigheden, n.l. dat men niet komt om Gods tempel en Zijn Woord, maar om den prediker. De hoorders echter moeten zich doordringen van het besef, dat wij hier bij elkanden zijn om het Woord Gods te hooren, waarvan ieder prediker een dienaar moet zijn. Spr. wilde geen troonrede houden, maar zijn gemeente slechts één plicht voor oogen stellen, de plicht n.l. van de gemeente van Jezus Christus.

Geloof en wereldoverwinning van het motto van spr.'s werkzaamheid in zijn gemeente. De wereldling beschouwt het geloof als een gedweeheid, een asyl van domheid en onwetendheid. Als een mensch niets meer beredeneeren kan, gaat hij geloven. Daarom is het het terrein van onontwikkelden en geslagenen door het leven, als een Frederik van Eeden. Tegenover deze opvatting staat Johannes diametraal als hij zegt, dat het geloof wereldoverwinning is. Geloof is een gave die ons klein en ook moedig maakt; maar geloof brengt ook een verantwoordelijkheid mee; het gelooven is een moeten. Een prediker kan het Woord brengen met alle kracht, planten en nat maken, maar God moet den wasdom geven. De prediker moet Christus prediken en den band versterken. Die band in de gemeente is er, naar spr.'s inlichtingen, reeds. Den naam Amsterdam-Oost heeft deze gemeente geweigerd. Laat het zo blijven, aldus Spr., ik ben er voor, dat ieder kerkt waar hij hoort.

Spr. richtte zich aan het eind van zijn predikatie tot de gemeente, de catechisanten, den bevestiger en den Kerkeraad. Hij herinnerde er aan hoe er door den Kerkeraad van hulp gesproken is. De zekere toezegging heeft hij niet ontvangen; het geld moet er eerst zijn. Maar spr. vertrouwt. Ook de Kerkeraad heeft bij hem vertrouwen gewekt, omdat deze met zoo groote openhartigheid gesproken heeft. Ontvangt mij dan in het geloof, aldus eindigde Spr.

Na de godsdienstoefening zong de gemeente Psalm 134:3.

Het is ons niet geheel duidelijk welke geldelijke kwestie door dominee Boerkoel in zijn enteeppredikatie wordt aangehaald. Mogelijk diende de pastorie te worden opgeknapt of nog anders. De nieuwe dominee maakt in ieder geval een krachtadige indruk, welhaast op het vermetele af, tijdens zijn entreepreek.

Er moet een nieuw orgel komen. Daartoe is een vereniging opgericht die om mij niet heel duidelijke redenen het 20 April-comité genoemd wordt. Om geld in te zamelen wordt op donderdag 8 maart 1928 een concert gegeven door beide organisten van de Rehobothkerk, W. van Laar en G. Dijs, ondersteund door de zang van de Christelijke zangvereniging Jehaleël. Ook speelt H. Elert de viool en treedt mevrouw Riek Stern-Frank op als zangeres. De avond wordt geopend en afgesloten door de nieuwe dominee en de opbrengst van de geslaagde avond draagt bij aan de kas der vereniging.

naar Spanje stond onze dominee aan de railing, pakte zijn pruik en wierp deze met een ferme zwaai overboord! Toen de dominee na zijn vakantie met een kaal hoofd de dienst begon, alsof er niets gebeurd was, ging er een gemompel door de kerk. Op een dag dat de dominee op bezoek was bij de grootvader van de bekende familie van Wageningen, de heer van Altera, een ras Amsterdammer, en hem vroeg hoe hij zijn uiterlijk vond antwoordde die: "De prijzen van de kammen zullen zakken, maar die van de zeemleren lappen zullen stijgen!"

We gaan nu weer terug naar het jaar 1928, het jaar van GERKOS. Het initiatief kwam in 1927 tot stand als Centraal-bureau van de Commissie van de Gereformeerde Kerken van Amsterdam en omgeving, benoemd voor de organisatie van den Evangeliseerenden en den bewarenden arbeid tijdens de Olympische Spelen, welke in 1928 in Amsterdam zullen gehouden worden. Het komt er min of meer platweg op neer dat GERKOS alternatieve bijeenkomsten en activiteiten organiseert zodat de achterban niet aan de sportverdwazing ten onder gaat. Dominee Boerkoel is een van de drijvende krachten achter GERKOS, zoals onder andere blijkt uit bijgevoegde advertenties. Ook is Boerkoel de leider van een excursie naar Bloemendaal per trein op 4 augustus van het Olympisch jaar, met medewerking van ons verder onbekende Evangelisch Zangkoor Wijk IX.

de Nederlands Hervormde kerk van de Watergraafsmeer. De activiteiten van dominee Boerkoel vinden wij echter inmiddels zo boeiend, dat wij vooralsnog zijn loopbaan in de Watergraafsmeer willen blijven volgen, hoeveel afleveringen van Terug naar de Bron dit nog mag vergen. Daarna beloven wij over te gaan naar de beschrijving van de ontwikkelingen in Nederlands Hervormd Watergraafsmeer. Wij hopen vurig dat het Amsterdams stadsarchief dan ook wat verder gevorderd zal zijn met het digitaliseren van het Hervormd archief, want onze onderzoekingen vinden tot op heden wegens onze volle baan uitsluitend online plaats.

Wordt vervolgd.

Rogier Schravendeel

Koningsdag 2026

Maandag 27 april, 6.30 uur. De wekker gaat en ik ben direct wakker. Vandaag Koningsdag op het kerkplein. En... ikzelf (Nel) ben ook nog jarig. Dubbel feest dus, alhoewel mijn huidige leeftijd nou niet meteen feestelijk aanvoelt. Ik ben vandaag 70 geworden en dat moet nog even wennen. Maar, ik ben gelukkig nog fit, dus meteen het bed uit. Koningsdag op het plein, zoals we dat al enkele jaren vieren.

Alles is geregeld, de soep staat klaar in de keuken, in grote pannen. Koningssoep wel te verstaan (Wim, het recept is nog steeds geheim). Deze dag verdient gewoon een heerlijke soep. Snel opschieten, want we moeten om half 9 in de kerk zijn. Eerst even Wim ophalen, want die heeft een stapel worstenbroodjes gebakken en kan daarmee echt niet in de tram. Waarom eigenlijk niet Wim, je zou ze meteen kunnen verkopen? Maar OK, ik stuur mijn Toyotaatje richting Diemen en vervolgens naar de kerk. Daar aangekomen moeten we natuurlijk eerst even bijkomen met een pot koffie en heerlijke oranje tompouces. Maar daarna moeten we ook echt aan het werk. Wim en Guus gaan richting plein om de vlag te laten wapperen. Marlies en Bert zijn inmiddels ook gearriveerd. Marlies heeft ondertussen ook Max even opgehaald thuis. Zonder Max geen Koningsdag op het plein.

Alles klaarzetten, liters koffie en thee, worstenbroodjes en stokbrood in de oven en de soep op het fornuis. Een tafel naar buiten, verlengsnoeren uitgerold en...waar is nou toch die laptop met het betaalapparaatje. En hoe krijgen we dat ding in werking. Gelukkig is alles op tijd gelukt. Hein staat al op het plein, hij heeft zelfs al 2 plassers onder zijn hoede genomen. Plassen voor 1 euro, we hoopten dat dat niet teveel zou zijn. Maar later hoorde ik, dat in een kroeg verderop, men

wel 3 euro dorst te vragen. Dat wordt een agendapunt voor volgend jaar denk ik.

Het feest kan beginnen. Hopelijk komen er een veel mensen langs. In het begin liep het nog niet zo'n vaart. Ik denk dat de mensen eerst eens even de Koning en Koningin in Dokkum wilden bekijken op t.v. Maar daarna kwam het op gang. Evelien arriveerde met kruidenboter en gevulde eieren.

Tot onze grote verassing stapte kapitein Chris de kerk binnen. Zijn schip lag even op de kade, daar zijn moeder 100 jaar geworden was. Dan moet je als zoon toch acte de presence geven. Niet iedereen wordt 100!! Dus had hij besloten om een orgel concertje te geven in de kerk en daarna naar Barneveld te vertrekken. Daar waren we heel blij mee. Dank Chris, voor dit onverwachte muzikaal intermezzo.

Het werd weer een hele gezellige dag. Veel drukte op het plein met gemeenteleden en buurtbewoners. Onze voorraden werden langzaam, maar zeker minder. Om 4 uur besloten we ermee te stoppen. Het werd wat stiller en kouder. Tijd dus om op te ruimen en de boel weer aan kant te maken. En natuurlijk, tijd om de kas op te maken. We hebben toch weer € 252,01 binnen geharkt voor onze eigen **give en get kast**. (waar die ene cent vandaan komt??)

Het was weer een hele gezellige dag, met mooi weer en allemaal vrolijke mensen op het plein.

Wat ons betreft volgend jaar weer!

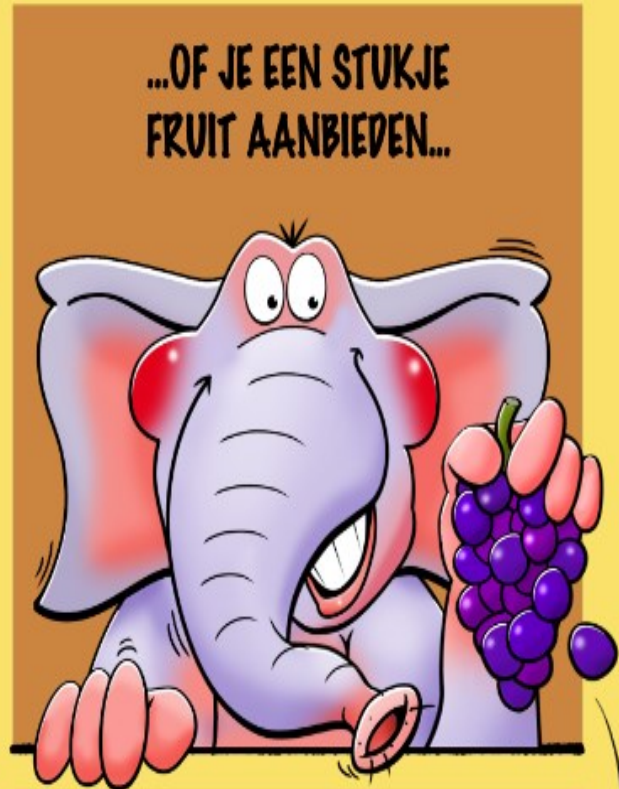
Nel, Marlies, Wim, Bert en Guus.

 WILHELMUS VAN NASSOUWE

 I - der - led - des - con - Nis - ses - van - den - Ik - ten - (Hil - us - sand,
 des - Va - der - land - ge - roes - van - Mij - ik - ten - in - den - dood,
 die - pin - se - con - de - ten - ge - heit - de - rij - en - van - reed,
 des - he - nigs - con - des - ges - ges - heit - ik - al - tijt - ge - reed.

Mijn wens is maar klein ik hoop dat je snel weer de oude mag zijn

Elly Bakker, John Claasen, Henk Nieuwehuize, Rick Eggink
En de mensen die niet bij naam genoemd willen worden!

Rustig voortgaan

Nu ga ik maar stil door de dagen,
de dagen die God mij nog geeft.
Wat heb ik toch door Zijn genade,
en liefde veel wonderen beleefd..
Zijn Zoon heeft als mens op de aarde
mijn schuld aan het vloekhout betaald.
Zijn opstanding heeft het bewezen :
Hij heeft d' overwinning behaald.
Uit deze kracht mag ik hier leven
totdat ik hem eenmaal ontmoet
en God door Zijn Zoon uit genade
mij ook als zijn kind begroet.
Wat zal het toch zijn daar te komen
waar zonde nog rouw is, noch klacht
'k Geniet van het heerlijk vooruitzicht,
van wat mij in 't Vaderhuis wacht
Here Jezus, 'k ben nu nog op aarde,
maak mij steeds tot dienen bereid
en leer mij aan anderen te tonen
wie U voor Uw volgeling zijt.
U geeft mij Uw vrede en blijdschap
zoals U Zelf hebt beloofd.
In U ben ik eeuwig geborgen.
Geen macht die mij aan U ontrooft

Van:N.C. Otgaar
Uit:Bemoediging